Donderdag, 5 Julij 1838. No. 80.

VLISSINGSCHE COURANT.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den* 4 *July*. Naar men verneemt zoude het Z. M. Keizer van Rusland behaagd hebben, aan Kapitein *W. Nor-od*, voerende de stoomboot *Colombine*, varende tusschen Lon- en Rotterdam, de groote gouden medaille te doen toeko-, en aan het scheepsvolk eene geldelijke belooning van 40 voor het redden van de equipagie van de Noordsche *eptunus*, Kapitein *Stedman*, op den 29 November 1836, dat gemelde Kapitein de stoomboot *Sir Edward Bans* in zelfde vaart voerde, en voor welke daad hem toenmaals door Zuid-Hollandsche Maatschappij tot redding van scheepbreukelingen een zilveren beker met toepasselijk opschrift is uitgereikt, mede eene geldelijke belooning voor de equipagie.

MIDDELBURG, *den* 2 *July*. Wij zien ons thans in staat gesteld, onzen lezeren een beknopt verslag mede te deelen, van de bij het Hof van Assises in deze Provincie, in de op ll. Zaturdag geslotene zitting voor het tweede kwartaal van 1838, behandelde zaken.

Maandag den 25 Junij ll. stond een persoon voor het hof teregt, ter zake van gepleegden diefstal jegens zijnen meester, en werd tot *drie maanden* confinement veroordeeld; — ten zelfde dagen werd een ander persoon, wegens twee diefstallen van vee uit de weide, gecondemneerd tot een half uur tepronkstelling en een confinement van *vyf jaren*.

Dingsdag den 26 werd een schuldige aan het moedwillig toebrengen van slagen, welke bij den verwonden persoon eene ziekte en beletsel tot persoonlijken arbeid, gedurende meer dan twintig dagen veroorzaakt hebben, gecondemneerd tot een confinement van *vier jaren*, — en een andere, wegens diefstal in eene herberg waarin hij was ontvangen, tot een confinement van *ééne maand*.

Woensdag den 27 was alweder eene moedwillige verwonding het onderwerp der beschuldiging, doch daar het bij de behandeling bleek, dat deze verwonding bij den verwonden persoon *geen* beletsel tot persoonlijken arbeid gedurende meer dan twintig dagen veroorzaakt heeft, en de Heer Procureur-Crimineel in zoo verre de beschuldiging had abandonneerd, werd de dader slechts tot eene *correctionele* gevangenisstraf van *drie maanden* en in eene geldboete van *acht gulden* verwezen; — terwijl ten zelfden dage, twee personen, ter zake van diefstal bij nacht, door meer dan een persoon, door middel van inklimming in eene schuur gepleegd, ieder tot een confinement van *ééne maand* veroordeeld werden.

Donderdag den 28 condemneerde het hof eenen voortvlugtigen, *bij contumatie*, tot geesseling met den strop om den hals, aan de paal vastgemaakt, brandmerk, en een *tienjarig* confinement, als schuldig aan diefstal bij nacht, met geweld, en terwijl hij openlijk wapenen bij zich had, op den openbaren weg; — en werd dienzelfden dag, een veertienjarig jongeling, wegens gepleegden diefstal ten huize van zijnen meester, jegens eenen persoon die zich ten huize van laatstgemelden bevond, veroordeeld tot eene opsluiting van *zestig maanden* in een huis van correctie.

Eindelijk werd op Vrijdag den 29 voor het hof behandeld, de zaak ten laste van *Sara Janse Geldof*, die teregt stond, ter zake van den aangenomen moord, door haar op den 26 Maart dezes jaars, aan het tienjarig dochtertje van *Willem Blok*, landman onder Middelburgs-ambachten, binnen hare woning, in deze stad, gepleegd. Uit de instructie en de debatten is ten duidelijkste gebleken, dat de beschuldigde in het begin der maand Februarij ll. een paar gouden strikken (de gouden versierselen met pareltjes, die aan de gouden stiften van het zilveren hoofdijzer gedragen worden), van haar zevenjarig kind verpand hebbende, en deze, door een ongelukkig toeval, niet terug kunnende bekomen, uit vrees voor groote onaangenaamheden deswege, reeds op den 24 Maart het noodlottig voornemen heeft opgevat, en getracht ten uitvoer te brengen, om *Catharina Blok*, die meermalen ten haren huize kwam, en gelijksoortige strikken als de door haar verpande droeg, die te ontnemen en het kind van het leven te berooven, doch dat zij daarin alstoen, door het hooren aankomen van eenen wagen voor hare woning, waarbij zij vermeende dat zich haar man bevond, verhinderd zijnde, hetzelve meisje heeft verzocht, en dit verzoek nog later op dienzelfden dag, aan de moeder van het kind, herhaald, om des Maandags daarop den 26 dier maand terug te komen, als wanneer zij haar gruwelijk voornemen heeft volvoerd, met alle die omstandigheden die wij reeds in ons nummer van den 29 daaraanvolgende hebben beschreven, en die wij alzoo hier niet herhalen zullen; zijnde de beschuldigde ook nu bij hare vroegere volledige bekentenis blijven volharden.

Na den afloop der instructie werd de zitting openbaar verklaard, en eene ontzettende menigte van allerang en stand, die de audientie binnenstroomde, bewees al dadelijk de voortdurende groote belangstelling van het publiek in deze zaak.

De Heer Procureur-Crimineel het woord verkregen hebbende, schetste dan ook in zijne inleiding, met sterke kleuren, de algemeene verontwaardiging af, die de mare van het plegen der onderwerpelijke misdaad, bij de ingezetenen dezer stad en van dit eiland, ja weldra in het geheele rijk had te weeg gebragt; vervolgens betoogde hij, dat zoowel het bestaan der misdaad, als de verzwarende omstandigheden die dezelve waren vooraf gegaan, vergezeld hadden en opgevolgd waren, door de rapporten van deskundigen, de getuigenissen, en de bekentenissen der beschuldigde, volkomen bewezen waren, en requireerde ten slotte, de schuldigverklaring van de beschuldigde, aan de haar te laste gelegde misdaad, en de veroordeeling van dezelve tot de doodstraf.

Moeijelijker was de taak van den aan de beschuldigde, ambtshalve toegevoegden raadsman, den Advocaat Mr. *van Dingelen*, daar deze, zoo als hij zelf erkende, alles tegen zich had: bewijzen en bekentenissen, tot zelfs de publieke opinie. Hij begon met de opmerking, dat schijnbaar geringe omstandigheden, tot groote en allergewigtigste gebeurtenissen aanleiding kunnen geven; en paste dit toe op de onderhavige zaak; voorts gaf hij te kennen, dat hij huiverig tegen de behandeling derzelve had opgezien, te meer, daar het algemeen gevoelen, alles wat hij in het belang dezer beschuldigde zoude kunnen bijbrengen, vooraf reeds met den naam van *spitsvindigheden* en *regtsverdraaijing* bestempeld had, doch dat men even min het eene als het andere van hem hooren zoude, maar dat hij zich voorstelde om *twee* punten te onderzoeken: 1° Of de doodslag in koelen bloede en bij het genot van gezonde geestvermogens is bewerkstelligd, en 2°. Of er bijomstandigheden en aanleidingen zijn aan te voeren, welke in verband gebragt met de opvoeding; de huisselijke betrekkingen, het gestel en de beperkte geestvermogens der beschuldigde, zóo niet dadelijk regtens, dan toch zedelijk, eenige verschooning aanbrengen en verdienen?

Ten aanzien van het *eerste* punt, maakte de verdediger onderscheid tusschen de *animus directus* en de *animus indirectus occidendi*, tusschen den *wil* en den *voorbedachten rade*. De *wil* om den doodslag te plegen, een *begin van overleg*, bestond reeds des *Zaturdags* den 24 Maart bij de beschuldigde, maar het *bepaaldelyk genomen besluit*, het *dessein formé*, kon men aannemen dat eerst op den 26, op den oogenblik van het volvoeren der daad, bij haar tot rijpheid gekomen was, en dan nog eerst na groote angst en zielen strijd; ook was zij door gebruik van sterken drank niet in staat om bedaard de daad en de gevolgen derzelve te overwegen.

Met betrekking tot het *tweede* punt, bragt de raadsman bij, het vroegtijdig verlies harer ouderen, hare beperkte, schoon liefderijke opvoeding, vroegtijdig maar niet gelukkig huwelijk, vrees voor mishandeling, indien de verpande gouden strikken niet te regt kwamen; een zwak en zenuwachtig gestel, waarop de vrees sterk werkt, en boven alles de ongelukkige omstandigheid dat zij de strikken niet terug bekomen kon; het vermissen dier strikken was de aanleiding; dat de beschuldigde eene moordenares, en de betreurenswaardige *Catharina Blok* het slachtoffer der vrees en wanhoop van deze werd.

Deze beide punten door den raadsman, zoo welsprekend als regts- en menschkundig ontwikkeld zijnde, sprak hij over het onregtvaardig en onmenschelijk gedrag van velen, die de beschuldigde hardvochtig en onbarmhartig als het afschuwelijkste monster veroordeelden, en verwenschingen tegen haar uitbragten. Men wist toch wel wat men nu zelfs was, niet wat men na verloop van één uur, welligt van een enkel oogenblik zijn zou, en hij eindigde zijne rede met de betuiging, dat hij zich, zelfs bij den ongunstigsten uitslag, gelukkig rekenen zou, slechts *eenig* verschoonend gevoel, slechts *eenig* medelijden voor de rampzalige vrouw en moeder te hebben opgewekt.

De debatten hierop door den voorzitter gesloten zijnde, werd de uitspraak van het hof geremitteerd tot Zaturdags den 30 Junij; op den middag, wanneer, ten aanhoore van eene ontelbare menigte, 's hofs arrest werd uitgesproken, bij het welk de beschuldigde werd schuldig verklaard aan: » moedwilligen en met voorbedachten rade en geleider lage gepleegden doodslag, vergezeld en opgevolgd van diefstal." En diensvolgens veroordeeld tot de *doodstraf* met den strop, door het verworgen aan eene paal, alsmede in de kosten van den processe.

Na deze uitspraak rigtte de voorzitter nogmaals het woord tot de veroordeelde, vermaande haar tot onderwerping in haar lot en vooral tot een hartelijk berouw over hare zware misdaad, waardoor zij alleen hopen kon, bij den Hemelschen Regter vergeving te verwerven, — de aardsche regter had haar die, behoudens eet en pligt, niet kunnen schenken, en ook met de genade des Konings moest zij, hoezeer het haar vrij stond die in te roepen, zich niet te zeer vleijen, daar het hoogst onzeker was, of ook die haar wel te beurt zou vallen.

'S GRAVENHAGE, *den* 2 *July*. Bij Koninklijk besluit is de Heer *J. C. Baud*, Staatsraad in buitengewone dienst, van heden af, *ad interim* belast met de directie van het departement van de colonien, en zulks gedurende de afwezigheid naar buiten 's Lands van Z. Exc. den Minister van de Colonien, die eerstdaags deze residentie verlaten zal.

— Op Donderdag den 21 Junij is de rouw voor Wijlen Hare Majesteit de Koningin, geëindigd.

— Eene afgrijsselijke gebeurtenis heeft dezer dagen de Parijsche voorstad Rochechouart in schrik gedompeld. Een aldaar woonachtige kok, die vermeende redenen van jaloezij tegen zijne vrouw te hebben, heeft haar met een groot koksmes een zoo hevigen steek toegebragt, dat de punt de borst ingegaan, den rug weder uitstak. Onmiddelijk na dit wanhopig feit is hij naar het venster van eene kamer op de vierde verdieping, geloopen; om zich daaruit te werpen. De vrouw is ondanks haren ellendigen toestand, met het mes door het ligchaam, op niets bedacht geweest, dan op het trachten om haren moordenaar tegen te houden en te redden; maar de krachten hebben haren moed verraden, en de man is op de straat nedergestort, waar hij zich de hersenpan verbrijzeld heeft. De ongelukkige vrouw heeft zich nog de trappen af tot buitenshuis en tot aan de woning van hare moeder gesleept, daar is zij nedergezegen. Haar

toestand is wanhopig. Het jonge paar was eerst sedert tien maanden gehuwd.

ENGELAND.

LONDEN, *den* 30 *Juny.* De plegtigheid der krooning is eergisteren, door goed weder begunstigd, in de meest wenschelijke orde afgeloopen.

Ten tien ure des morgens stelde zich de trein in beweging. Een eskadron der lijfwacht opende dien, en werd gevolgd door rijtuigen, in welke de alhier residerende Ambassadeurs en Ministers gezeten waren, waaraan zich die der buitengewone Ambassadeurs, ter bijwoning dezer plegtigheid herwaarts gekomen, aansloten, en wel naar de orde van opvolging in den tijd, waarop zij kennis van hunne aankomst hadden gegeven.

Hierop volgden, wederom door troepen voorafgegaan, de koetsen met de leden der Koninklijke familie. De twaalf volgende koetsen bevatten Hofbeambten van H. M., anderen waarvan in plegtgewaad, en aan de teekenen hunner verschillende waardigheden kenbaar, de staatsiekoets voorafgingen, die door acht witte paarden getrokken werd, en in welke de Koningin, vergezeld door de Hertogin van *Sutherland*, en haren Opperstalmeester, den Graaf van *Albemarle*, gezeten was. Een eskadron der lijfwacht besloot den trein.

Nadat deze, van het nieuwe paleis, door Hyde-Park, Piccadilly, St. James-Street, Pall-Mall en Charring-Cross was gereden, bereikte hij de Abtdij van Westmunster omstreeks half twaalf ure. Inmiddels hadden zich de Pairs en de Leden van het Huis der Gemeenten derwaarts begeven, terwijl de galerijen door nagenoeg elfduizend personen van beide kunne, aan welke de toegang vergund was, ingenomen waren. Den Hertog van *Nemours* zag men tegen elf ure binnen treden en zich, alvorens hij in de Koninklijke loge plaats nam, met onderscheiden edellieden onderhouden.

Na van gewaad verwisseld te hebben, verscheen de Koningin, omstreeks twaalf ure, in het ruim der Abtdij, door hare bloedverwanten en edellieden in statigen optogt voorafgegaan en gevolgd, beklom de verhevenheid, waarop haar gestoelte geplaatst was, knielde neder om haar afzonderlijk gebed te doen, en zette zich vervolgens, terwijl de Bisschoppen, de Lord Groot-Kamerheer, de Lord Groot-Connetable, de Edellieden die de regalia of teekenen der Koninklijke waardigheid droegen, de Sleepdragers en eenige hooge Hofbeambten zich nevens of achter haar plaatsten.

Na het eindigen van den statigen lofzang, die bij het inkomen was aangeheven, trad de Aartsbisschop van Canterbury, door de Groot-Dignitarissen van Staat gevolgd, nader, stelde H. M. van de vier hoeken der verhevenheid aan de Vergadering voor, en vroeg of allen die tot dat einde derwaarts gekomen waren willens waren haar als Koningin te huldigen. Zulks met luid gejuich beantwoord zijnde, naderde de Koningin het altaar, knielde neder en deed hare eerste offerhande, bestaande in een rijk gestikt gouden altaarkleed, en een staaf goud, ter zwaarte van een pond, welk een en ander door den Aartbisschop op het altaar werd nedergelegd, die daarop het gebed bij zoodanige gelegenheden gebruikelijk, uitsprak. Vervolgens werd de litanie, door de Bisschoppen van Worcester en St. Davids, en een toepasselijk gedeelte van Matth. XXII door den Bisschop van Carlisle gelezen, waarop de Bisschop van Londen den kansel beklom, en naar aanleiding van II Chron. 34, vs. 31: *Ende de Koning stont in syne stantplaetse, ende maekte een verbont voor des HEEREN aengesicht, om den HEERE na te wandelen, ende om syne geboden, ende syne getuigenissen, ende syne insettingen, met syn gantsch herte, ende met syne gantsche siele te onderhouden, doende de woorden des verbondts, die in dat selve boek geschreven syn*, betoogde, dat eene godsdienstige zin het geschikst middel is om Vorst en onderdanen hunne wederkeerige pligten te doen betrachten.

De Aartsbisschop nam toen H. M. den plegtigen eed op het Evangelie af, ter bekrachtiging der belofte, van hare Rijken volgens de wetten en costumen te zullen regeren, en de Gevestigde Kerk bij hare regten te zullen handhaven. Het koor hief voorts eene plegtige hymne aan; de Koningin naderde op nieuw het altaar, waar zij van den purperen staatsiemantel ontdaan werd, plaatste zich op den aangebragten zetel van Koning *Eduard*, en liet zich de heilige zalving door den Deken van Westmunster toedienen. Vervolgens bood de Lord Groot-kamerheer haar de sporen en de Aartbisschop het zwaard van staat aan, die beide op het altaar werden nedergelegd, tot dat, overeenkomstig aloud gebruik, de eerste Minister *Melbourne* het zwaard voor honderd schellingen loste, het van de schede ontdeed en daarmede, tot na den afloop der plegtigheid, voor de Koningin staan bleef.

De Deken van Westmunster bekleedde nu de Koningin met den Koninklijken mantel, van gouden stof, met hermelijn gevoerd. Daarmede getooid, zette zij zich neder, en ontving den rijksappel, met het kruis, uit handen van den Aartsbisschop, die haar verder ook den ring aan den vinger stak, en den Koninklijken schepter, benevens den staf met de duif, als zinnebeelden van regtvaardigheid en genade, in handen stelde, alles vergezeld van de daarbij gebruikelijke toespraken en vermaningen.

Hierop hief de prelaat de kroon van het altaar op, zette die weder voor zich neder, deed het gebed, naderde de Koningin, liet zich de kroon door den Deken van Westmunster aanbrengen en plaatste die op het hoofd der Vorstin. Zoodra dit verrigt was, dekten zich al de Pairs des Rijks met hunne kroonen, hetwelk een indrukmakend schouwspel opleverde, terwijl van alle zijden een daverend gejuich opging, dat door de wanden van het gebouw werd teruggekaatst.

Na het verrigten der krooning bood de Aartsbisschop de Koningin den Bijbel aan, die vervolgens weder op het altaar gelegd werd, en daar zij nu al de teekenen der Koninklijke waardigheid ontvangen had, gaf hij haar den plegtigen zegen. Het *Te Deum* werd aangeheven, en dit geëindigd zijnde, deed de Aartsbisschop, door de overige Bisschoppen en eenige andere Pairs vergezeld, de Vorstin op haren troon nederzitten.

Hier ontving zij de openlijke hulde der Pairs, daarin bestaande dat de eerste van elken rang haar, geknield, de hand kuste, terwijl de overigen den eed van getrouwheid herhaalden. De Hertog van *Sussex*, als de oudste der tegenwoordig zijnde Prinsen van den bloede, omarmde zijne Koninklijke Nicht; toen de Hertog van *Wellington*, uit naam der Hertogen, haar hulde bewees, ging een luid gejuich onder de aanschouwers op, en dit werd herhaald toen H. M. den grijzen Lord *Rolle*, die met moeite de trappen der verhevenheid besteeg, minzaam te gemoet kwam en hem behulpzaam de hand toereikte.

Bij het uitstrooijen der gedenkpenningen ontstond eenige verwarring, welke echter spoedig ophield, toen op nieuw een loflied werd aangeheven; en trompet- en dankgeschal aankondigden dat de krooning volbragt was.

Alvorens tot het H. Avondmaal toe te treden, deed de Koningin hare tweede offerande, bestaande in eene goudbeurs; die op het altaar werd nedergelegd.

Nadat nog eenige andere formaliteiten waren in acht genomen, verliet de Koningin de verhevenheid en de abtdij, en de trein keerde, in de vorige orde, naar het nieuwe paleis weder, waar H. M. omstreeks ten vijf ure binnentrad, zonder eenige blijken van vermoeijenis te geven. Zoowel in het gaan als terugkomen was zij door de zamengevloeide menigte, die op tusschen drie- en viermaal-honderdduizend menschen geschat wordt, met de grootste blijken van eerbied en liefde begroet. Ook de Hertog *van Wellington* en de Maarschalk *Soult* deelden in bijzondere mate in de toejuichingen van het volk.

Men berekent de waarde der juweelen, welke de kroon der Koningin versierden, op honderd elf duizend ponden sterling, of een millioen, driemaal-honderd twee en dertig duizend gulden Nederlandsch.

De koetsen der meeste vreemde buitengewone Ambassadeurs wedijverden in kostbaarheid en smaak. De prachtige staatsiekoets, fraaije paarden en rijke liverei van Z. Exc. den Baron *van der Capellen* trokken daaronder de aandacht niet weinig tot zich.

Gedurende den geheelen dag, en vooral des avonds, hadden allerlei volksvermakelijkheden, in onderscheiden gedeelten der hoofdstad, plaats. Alles werd met eene algemeene, zeer schitterende en smaakvolle illuminatie besloten.

Ten Hove werd een diner gehouden, door verschillende Kabinets-Ministers zijn insgelijks dien dag maaltijden gegeven, en op Apsley-House, de Residentie van den Hertog van *Wellington*, waren ruim 2000 personen ter bijwoning van een groot bal uitgenoodigd. De Maarschalk *Soult*, die den Hertog, gedurende den veldtogt in Spanje, zoo dikwijls met afwisselend krijgsgeluk bestreed, trok hier aller aandacht tot zich. Onder de overige voorname gasten bevond zich ook Z. Exc. de Baron *van der Capellen*, benevens zijne Gemalin.

Onder de vleijende eerbewijzingen, alhier door den Maarschalk *Soult*, ontvangen, behoort, dat de Koningin, op het concert dat den 25ⁿ ten Hove gegeven werd, hem uitnoodigde om in den 1ⁿ rang waar zij zelve met de leden der Koninklijke Familie gezeten was, plaats te nemen, en dat in de pauze, de Hertog van *Wellington*, den Maarschalk verlof vroeg, om de eer te mogen hebben, hem bij het bezigtigen der merkwaardigheden van Londen te vergezellen.

— Het ontbreekt niet aan lachverwekkende bijzonderheden, welke bij de krooning van H. M. de Koningin *Victoria* van Engeland hebben plaats gegrepen, en welke zoo zeer den stempel van het echte Britsche *humor* dragen; een zonderling onder anderen — een rijk Schotsch land-edelman — had een der reusachtige boomen van hyde-park tot zijn observatorium gekozen. Op de dikste takken van eenen honderdjarigen olm, had hij zich een soort van tent gemaakt, met eenige planken bevloerd, en ondanks de verwondering en spotlust van de volksmenigte, betrad hij reeds den 22 Junij, deze als het ware in de lucht zwevenden tuin, omdat zoo als hij zeide, velen zijner buren hetzelfde plan hadden, — daar zat hij zijn pijp te rooken, en had een inderdaad schilderachtig uitzigt, over alles wat in den omtrek voorviel; Rostbeaf, Porter en Wishky, liet hij in manden gepakt, in zijn verblijf dragen; zijne paraplui, spiegel, bachjapon en slaapmuts, hingen aan verschillende boomtakken. En inderdaad had niemand voor het krooningsfeest beter uitzigt gekozen.

— Wijlen de laatstvorige Schah van Perzië had tijdens zijn overlijden eenen Harem van 7- à 800 vrouwen. Deze rijke collectie gemalinnen had hem allengs door de geboorte van nagenoeg 1200 à 1300 zoons en ongeveer 1500 dochters verheugd. De meeste dezer kinderen waren zelfs reeds weder huisvaders [illegible] moeders geworden, en hadden bovendien weder zoo vele neven [illegible] verwanten, dat, indien alle deze familie-leden op eenmaal rond om den troon van den Schah waren vergaderd geweest, hun getal niet minder dan — *vyfduizend* zoude bedragen hebben.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den* 30 *Juny.* Sedert eenige dagen komen te [illegible] lijn geruchten in omloop van het weder uitbarsten der cholera, [illegible] terugkomst wel is waar door vele geneesheeren reeds dikwerf [illegible] beweerd. De plotselinge dood van verscheiden personen aan long- en zenuw-ziekten, griep en koorts-aanvallen sints ettelijke dagen werd als voorbode dier ziekte aangemerkt. Dit ten minste [illegible] waar, dat zich verscheiden teekenen hebben vertoond, die vroeger bij de cholera zijn opgemerkt, hoewel de ziekte zelve [illegible] niet is geconstateerd. Het is zonderling dat bij de in dit ja[illegible] gevallen onweêr-regens schier geen electrieke ontladingen zijn ge[illegible] volgd, hetgeen, indien de cholera werkelijk mogt terug ke[illegible] ren, de meening zoude schijnen te bevestigen, dat stoornis [illegible] de ontwikkeling der elektriciteit onzer planeet oorzaak is [illegible] deze verderfelijke ziekte.

— Den 18 dezer heeft te Biedesheim eene gruwelijke da[illegible] plaats gehad. Een voor zeer achtenswaardig gehouden inwoner, gehuwd en vader van vier kinderen, doodde zijne 18-jarige ni[illegible] en pupil met 19 dolksteken; daarna bragt hij zich zelven [illegible] scheidene wonden toe en worstelt thans met den dood. Een [illegible] geoorloofde, door het ongelukkige slagtoffer afgewezen hartstogt wordt als de reden van den moord opgegeven.)

BELGISCHE BERIGTEN.

Opzigtelijk het werk dat de beruchte *de Potter* dezer dag[en] over den tegenwoordigen toestand van Belgie schreef, drukt [de] *Feuille d'Annonces de l'arrondissement de Louvain*, zich [op vol]genderwijs uit:

» Men begrijpt dat den stokebrand van onze *glorieuse revolu[tie]* in hetgeen er gebeurd, de beginselen eens opstands voorziet; [dat] hij een verbond met de Rijn-gewesten zeer goed keurt, en [dat] hij grootelijks de arme Duitschers beklaagd van zoo onderdrukt [te] zijn. Deze wijze van zien voegt zeer wel aan eenen *de Potter*, [aan] den republikein bij uitsluiting, aan den grooten man van de Bel[gi]sche revolutie; maar hetgeen men moeijelijker begrijpt is, dat [hij] den tegenwoordigen staat van Belgie zoo zeer verheft en prijst, [en] zegt: *Belgie is vry omdat het gewild, en zóó als het gewild he[eft]*; indien die woorden waar zijn, waarom blijft dan die *groote ma[n]* [in] ballingschap rondzwerven; waarom komt hij niet zijne dagen in [het] eindigen in dat gelukkige Belgie dat hij zoo regt gelukkig gem[aakt] heeft; waarom deelt hij niet in het geluk van zijn vaderland?

Het komt ons voor, dat *de Potter* met Belgie schandelijk den [spot] drijft, dit is *laag* – dit is *slecht* gehandeld; – was hij bezield met [ee]nige goede inzigten voor zijn vaderland, voor zijne landgenooten, zou hij zulk eene taal niet voeren. Het land in de magt der pries[ters,] onder het opperbestuur van menschen, die vroeger niet wisten [van] welk hout pijlen te maken, den handel tot 0 gebragt, de eer [van] het land verscheiden malen onder de voeten getreden, de ware va[der]landers miskent, met één woord, zuchtende onder alle rampen [die] het ongelukkig kunnen maken en uitputten, verdiende het veel [meer] zijn medelijden dan zijne wreede bespotting.

Ongelukkige landgenooten! door wie hebben wij ons laten le[iden] en *hoe naamloos veel hebben wy verloren!*

Wij wenschen dat de Heer *de Potter* onze ellende door zijne [lan]ternij niet meer beleedige; dat hij zijne schande alleen drage; [dat] de knagingen van zijn land ongelukkig gemaakt te hebben lang [zijne] ziel verscheuren; — wat ons betreft, wij blijven altijd ho[pen] en wij twijfelen niet of *binnen kort* zal de olie boven drijven."

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 4 *Julij.* Sedert den 2 dezer zijn alhier ter reede ge[ankerd]:
Voor Antwerpen bestemd:
Dorothea Maria, N. Ankerjan, van Thor; *Diana*, P. Pieper, van Te[ge]buttelspeicher; *Sophia*, N. Michelsen, van Bremen; *die gute Hoffnung*, [illegible] Eilts, van Carolinienseel; *Cecilia*, B. J. Wilts, van Rusterseel; *Diana*, [illegible] de Boer, van Leer, alle zes met haver; *Wismar*, H. J. Krohn, van [illegible] *Wilhelmina*, J. G. de Wall, van Pillau; *Helena*, G. J. Kasten, van [illegible] *Hoppet*, O. P. Dahlin, van Gothenburg, alle vier met houtwaren; [illegible] *Gebroeders*, B. A. Ricke, van Liverpool, met klipzout en katoen; *de* [illegible] *broeders*, J. T. Uffen, van Embden, met graan; *Alexandrine*, N. Perm[illegible] hennipzaad; *Heinrich Theodoor*, T. Voss Jr., met raapzaad; *de kleine* [illegible] N. Koop; *Sophia*, H. J. Langhinrichs; *Caroline Henriette*, J. P. Ei[illegible] *Taube*, J. Hinzmann, alle zes van Riga, de vier laatste met lijnz[aad]; *Ceres*, E. J. Pettersen, van Stettin; *Dorothea*, M. Petersen, van Kiel, met tarwe; *Albert en Alexander*, J. W. Braun, van Memel, met deelen.
Van deze Stad zijn gezeild:
De Faam, F. François; *de Frederik*, D. Stuhl, beide naar Rotterdam, [met] stukgoederen.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.